

Γιατί ποῦ νά βρῇ ἡ δύστυχη/περ'σσότερη ἡσυχιά,
για νά γδυθῇ τὰ κόκκαλα,/τὰ μέλη τ' ἀχαμνά;

Σολωμ., 189

Τῆς γῆς τῇ δόξᾳ τὴν ψευδῇ/μὲ τὴν πορφύρα γδύεται
καὶ μὲ τὸ μαῦρο σάβανο/ἄφθαρτη δόξα ντυέται
Μαρτζώκ., ἐνθ' ἄν. 2) Ἀποψιλῶ μέρος τι, ἀφαιρῶ τὰ
ἄλλα τῶν κλάδων, τὸν φλοιὸν τῶν καρπῶν Κῶς Πελοπ.
(Πάνιτσ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.): Τὸ γδύσανε τὸ βουνὸ οἱ κα-
ραραῖοι Πάνιτσ. Πάει οὐ λόγγους, γδύθ' κ' ἰλότιλα Αἰτωλ.
τοῦ χινόπουρου γδένουντι τὰ κλαράκια αὐτόθ. Κάθουνται
καὶ τῶν μύγδαλ-λιὰν τζαὶ γδύν-νον τὰ μύγδαλα Κῶς.
Μέσ., ἐπὶ τῆς κάμπης τοῦ μεταξοσκώληκος, ἀποβάλλω
ἐπιδερμίδα Ἄνδρ.: Ὑστερα ἀπὸ ἐφτὰ μέρες γδύνεται
μαμούνι. β) Ἐπὶ ὀρνίθων, ἀποβάλλω τὸ πτέρωμα Σίφν.:
Ἄμα εἶναι λοχοῦ γδύνεται ἡ ὄρνιθα. Καὶ νά μὴ κλωσσήσῃ,
θὰ γδυθῇ. 4) Ἀφαιρῶ, κλέπτω, λεηλατῶ, ληστεύω κοιν.
καὶ Καππ. (Ἀραβάν. Γούρτον.) Πόντ. (Κοτύωρ. Τραπ.):
Μπῆκαν κλέφτες τῇ νύχτᾳ κ' ἐγδυσαν τὸ μαγαζὶ - τὸ σπίτι -
τὴν ἐκκλησίᾳ - τὸ ταμεῖο. Τὸν ἐγδυσαν τῇ νύχτᾳ 'ς τὸ δρό-
μο καὶ δὲν τοῦ ἄφησαν φράγκο κοιν. Παίξανε 'ς τὰ χαρτιά
καὶ τὸν γδύσανε πολλὰ. Θὰ σὶ πγιάσ'ν' οἱ κλέφτες κὶ θὰ
σὶ γδύσ'μι Στερελλ. (Αἰτωλ.) Ἐβκέσαν 'ς τὴν στράταν
τοῦ κ' ἐγδυσάν τον' ὅτι εἶχεμ πάνω του ἐπῆραν τον οὔλα
Κύπρ. Γίδ'σαν το κλέφτες (τὸν ἐλῆστευσαν οἱ κλέπται) Ἀ-
ραβάν. Οἱ κλέφτοι ἐγδυσαν ἀτουνας (οἱ κλέπται τοὺς ἐλῆ-
στευσαν) Τραπ. Μὴν ἀφίνης ἀνοιχτὰ νά βοῦσι νά μᾶσε
γδύσουσι Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Ἐγδυσά δο, δὲ δοῦ ῥήκανε
μόνο 'ς τὸ σταμνὶ νερό Κρήτ. Ἐπιτρόποι νά σοῦ πετύχῃ!
Τῇ γδύσανε τὴν ἐκκλησίᾳ Πελοπ. (Πάνιτσ.) Αὐτὸς γδένει
καὶ τίς ἐκκλησιᾶς Πελοπ. (Τριφυλ.) Εἰς τῆς Πάτρας τὸ
σύνορο εἶχαν γδυμένους κάτι πρᾶματεντάδες Θ. Κολοκοτρ.,
Διηγ. συμβάντ. 2, 57. || Φρ. Τὸν ἐγδυσαν (τὸν ἐλῆστευσαν)
σύνθηθ. || Ἄσμ.

Ὁ Δῆμος γδένει σπίτια, κλέφτες, πρόβατα,
βαρεῖ καὶ τὸν τσοπάνη πέντε μαχαιριᾶς
Πελοπ. (Ἀρκὰδ.)

Ἐγδύσανε τὰ Δολιανὰ, τὰ κάνανε βιράνι,
πῆραν ἄσπρα, πῆραν φλουριά, πῆραν μαργαριτάρια
(βιράνι=ἐρείπιον) Πελοπ.

Μὴ βάης κουρσάρος καὶ ζορβάς / νά γδύνῃς τὴ φτωχολογιά
(ἐκ μοιρολ.) Πελοπ. (Κίτ. Μάν.) 5) Αἰσχροκερδῶ, πωλῶ τι
εἰς ὑπερβολικὴν τιμὴν κοιν.: Μὴν πᾶς 'ς αὐτὸ τὸ μαγαζὶ, θὰ
σὲ γδύσῃ. Πήγαμε καὶ φάγαμε σὲ μιὰ ταβέρνα καὶ μᾶς ἔ-
γδυσαν κοιν. Ἐχει μαγαζὶ καὶ γδένει τὸν κόσμον Πελοπ.
(Τριφυλ.) Πβ. γδέρνω 3. β) Λαμβάνω παρά τινος μεῖζον
χρηματικὸν ποσὸν τοῦ ὑπ' αὐτοῦ θεωρουμένου ὡς πρέποντος
νά πληρώσῃ σύνθηθ.: Μήπως κερδίζομε τίποτα; μᾶς γδύνει ἡ
ἐφορία. Μὲ τοὺς φόρους μᾶς ἐγδυσαν.

γδυνωμός ὁ, Μύκ.

Ἐκ συμφύρ. τοῦ ρ. γδύνω καὶ τοῦ οὐσ. γδυμός.

Ἡ γυμνότης: Εἶδα γδυνωμός!

γδύση ἡ, Ἄνδρ.

Ἐκ τοῦ ρ. γδύνω. Πβ. καὶ τὸ ἀρχ. οὐσ. ἔκδυσις.

Ἡ ἀποβολὴ τῆς ἐπιδερμίδος τῆς κάμπης τοῦ μεταξο-
σκώληκος: Ἰσαμε τὴ βρώτῃ γδύση τὸ μαμούνι τὸ λένε τῆς
φραγῆς.

γδύσιμο τό, ἐγδύσιμον Πόντ. (Κερασ.) γδύσιμον Πόντ.
(Κερασ. Τραπ.) — Λεξ. Βυζ. Μπριγκ. γδύσιμο κοιν. γδύ-
σ'μον βόρ. ἰδιώμ. γδύσιμο Κῶς.

Ἐκ τοῦ ρ. γδύνω.

1) Ἡ ἀφαίρεσις τῶν ἐνδυμάτων, ἡ γύμνωσις κοιν. καὶ
Πόντ. (Κερασ. Τραπ.): Ντύσιμο, γδύσιμο, πάει ἡ μέρα. Βα-
ρεῖμαι τὸ ντύσιμο καὶ τὸ γδύσιμο. Μ' αὐτὸ τὸ γδύσιμο
ποὺ κάνεις μὲ τέτοιο κρού, θὰ πουντιάσῃς κοιν. Πολ-λὸ ποὺ
'ργεῖς 'ς τὸ γδύσιμο! Κῶς. Εἶδ' ἀργοπορία τοῦ γδυσιμάτου καὶ
τοῦ δυσιμάτου 'ν' εὐτή; Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Βάσανον εἶν'
αὐτὸ τὸν δύσ'μον κὶ τὸν γδύσ'μον κάθι βράδ' Τῆν. Συνών.
γύμνια, ξεγύμνωμα. Ἀντίθ. ντύσιμο. Μεταφ.
1) Ἡ ἀποφλοίωσις τῶν καρπῶν Κῶς: Τὸ γδύσιμο τῶν
ἀμυγδάλων-τοῦ σιταριοῦ. Συνών. ξεφλούδισμα. 2) Ἡ
ἀφαίρεσις πραγμάτων καὶ κυρίως ἡ διὰ τῆς βίας ἢ τῆς
κλοπῆς γινομένη σύνθηθ.: Μπῆκαν τῇ νύχτᾳ 'ς τὸ σπίτι - 'ς
τὸ μαγαζὶ καὶ τοῦ ῥάμαν σωστὸ γδύσιμο σύνθηθ. Ὑστερ'
ἀπὸ τὸ γδύσιμο τοῦ σπιτιοῦ ποὺ μᾶς ῥάμαν, ἀναγκαστή-
καμε ν' ἀφήσωμε τὸ χωριὸ καὶ νά ῥθοῦμε 'ς τὴν Ἀθήνα
'Αθῆν. Ἡκαφέ με καὶ τὸ γδύσιμο τοῦ μητάτου, μᾶς ἐπῆραν
ἓνα φκυάρι, δύο ἀξίνες Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Ἡρθε καὶ ἡ πα-
δρεμένη ἡ κόρη του γιὰ ν' ἀποτελειώσῃ τὸ γδύσιμο τοῦ
σπιτιοῦ τους Πελοπ. (Πάνιτσ.) 3) Ἡ παρά τινος λῆψις
ποσοῦ μεῖζονος τοῦ δέοντος κοιν.: Μᾶς ἔκαμε γδύσιμο σω-
στὸ 'ς τὸ μαγαζὶ του κοιν. Λογαριασμός ἦταν αὐτὸς ἡ
γδύσιμο μὲ τὰ οὔλα του! Πελοπ. (Πάνιτσ.).

γδυτής ὁ, Γ.Βλαχογιάν., Μεγάλ. χρόν., 74 γδυτῆς
Λεξ. Βάιγ.

Ἐκ τοῦ ρ. γδύνω. Πβ. καὶ τὸν παρὰ Βλάχ. τύπ. ἐγδυ-
τῆς, ὡς καὶ θηλ. ἐγδυτρά. Ὁ τύπ. γδυτῆς καὶ παρὰ Σομ.

Ὁ ἄρπαξ, ὁ ληστής ἐνθ' ἄν.: Ἐέρω τί γδυτῆς καὶ βασα-
ριστῆς εἶσαι Γ.Βλαχογιάν., ἐνθ' ἄν.

γδυτός ἐπίθ. ἐγδυτός Πόντ. (Ἱμερ. Κερασ. Κοτύωρ.
Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) ἐγδυτός Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Τραπ.)
ὀγδυτός Δ.Μαυροφρ., Δοκίμ., 339 γδυτός κοιν. καὶ Πόντ.
(Τραπ. Χαλδ.) γδ'τός σύνθηθ. βορ. ἰδιώμ. γδυστός Νίσυρ.
Πόντ. (Κοτύωρ.) Θηλ. ἐγδυτέσσα Πόντ. (Ἱμερ. Κερασ. Κο-
τύωρ. Τραπ.) ἐγδυτέσσα Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Τραπ.)
γδυτέσσα Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ ρ. γδύνω. Ὁ τύπ. ἐγδυστός ἐκ τοῦ θέμ. τοῦ
ἀορ. ἐγδυσα.

1) Ὁ γυμνός, ὁ οὐδεμίαν ἀμφίεσιν περὶ τὸ σῶμα ἔχων κοιν.
καὶ Πόντ. (Ἱμερ. Κερασ. Κοτύωρ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.):
Κολυμπάει γδυτός. Κοιμήθηκε γδυτός. Τῇ βρῆκε γδυτῇ
'ς τὸ σπίτι. Τὸ παιδί εἶναι γδυτό κοιν. Τὸ παιδὶν ἐπέμ'νεν
ἐγδυτὸν Τραπ. Ἐγδυτέσσα κεῖται κά (γυμνὴ κατακλίνεται)
αὐτόθ. Εἶμι γδ'τός σ' λέον κὶ μὴν ἔρχισι Στερελλ. (Ἀχυρ.)
Κ' μάμινα κὶ γδ'τῇ (κοιμόμουν καὶ γδυτῇ) Σκιάθ. Εἶμι γδ'τό
αὐτὸ τοῦ κ' νάβ' (δὲν ἔχει τρίχωμα αὐτὸ τὸ κουνάβι) Στερελλ.
(Ἀχυρ.) || Φρ.: Τὴν πῆρε γδυτῇ (ἄνευ προικός) πολλὰ. Τ'μ
πῆρε ντίπ γδ'τῇ (συνών. τῇ προηγουμένη. Συνών. φρ. Τὴν
πῆρε γυμνὴ καὶ ξεβράκωτη). Στερελλ. (Ἀχυρ.) Ἐγδυ-
τός ἐπέμ'νεν (ἔχασε τὸ πᾶν) Ἱμερ. || Παροιμ.: Γλυκός ὁ ὕπνος
τὴν αὐγή, γδυτός ὁ κόλος τῇ λαμπρῇ (ἐπὶ ἐκείνων, οἵτινες
διὰ τὴν ὀκνηρίαν των εἶναι πτωχοὶ) Εὐβ. (Κάρυστ.) Πελοπ.
(Ἀράχ. Βραχν. Γορτυν. Κλειτορ. Κορινθ. Λάστ. Μάν.) Ἐμαθε
γδυτός καὶ ντρέπεται ντυμένος (ἐπὶ τοῦ ἀδυνατοῦντος νά
κάμῃ χρῆσιν καλοῦ πράγματος, τὸ ὁποῖον ἀπέκτησεν, ἢ
τοῦ εἰθισμένου εἰς τὴν ἀθλιότητα) Αἶγιν. Πελοπ. (Κίτ. Κο-
ρινθ. Μάν.) κ.ἀ. Ἐμαθ' ὁ φτωχὸς γδυτός καὶ δρέπεται δυ-
μένος (συνών. τῇ προηγουμένη) Πελοπ. (Κίτ. Μάν.) Ὁ
γδυτός κὶ ὁ κουρελιάρης / πουθενά δὲν ἔχει χάρη (ἐπὶ τῆς
ἀνάγκης τῆς εὐπρεποῦς ἐμφάνισεως) Αἶγιν. 2) Μεταφ.,

ὁ ἐξηγμένος ἐκ τοῦ περιβλήματος, τῆς θήκης αὐτοῦ Νίσυρ. Πελοπν. (Μεσσ.) — Λεξ. Βλαστ., 340: Κάβουρας γδυτός (θαλάσσιος καρκίνος κατὰ τὴν περίοδον τῆς ἀλλαγῆς τοῦ ὁστράκου του) Μεσσ. Ἀμύγδαλο γδυστό Νίσυρ. Σπαθὶ γδυτό (ἄνευ θήκης) Λεξ. Βλαστ., ἐνθ' ἄν. 3) Ὁ ἐλαφρῶς ἐνδεδυμένος ἢ μὴ φορῶν τὴν πλήρη αὐτοῦ ἀμφίεσιν, ὁ μόνον τὸν ἐσωτερικὸν χιτῶνα περιβεβλημένος πολλαχ.: Οὐλον τοῦ ἤμῶνα ἦταν γδυτός μ' ἓνα π'καμ'σάξ' Τῆν. (Ἰστέρν.) Ἐτρέχαμε 'ς τὰ καταφύγια γδυτοί, ὅπως ἤμαστε μὲ τὸ πονκάμισο Ἀθῆν. Οὐλο τὸ συμπεθεριὸ ἐπαιρνε τὴ νύφη γδυτή, ὅπως ἦταν μὲ τὸ πονκάμισο, καὶ τὴν πῆγαινε 'ς τὴ μάννα της Πελοπν. (Κλειτορ.) Εἶμαι γδυτὴ καὶ θάπου' d'άσου (θά που' d'άσου = θά κρυολογήσω) Πελοπν. (Κίτ. Μάν.) Ντύσου, μὴν περπατᾷς γδυτός (χωρὶς ἐπανωφόριον) Εὐβ. (Στρόπον.) 4) Ὁ ἐνδεής, ὁ κακοενδεδυμένος κοιν. καὶ Πόντ. (Κοτύωρ.): Εἵμαστε γδυτοί, δὲ μπορούμε νὰ πᾶμε πονθενά. Δὲν κοιτάξεις τὰ παιδιὰ ποὺ εἶναι γδυτά, ἀλλὰ θέλεις καὶ λοῦσα! κοιν. Μ-μιά φ-φορεσά 'έμ-μπόταξε τσαὶ τ-τοῦνος, ὅλ-λο γδυτός εἶναι (μπόταξε = ἀπέκτησε) Εὐβ. (Κουρ.)

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. Γδυστό Κρήτ.

γδυτούλης ἐπίθ. Πελοπν. (Γαργαλ. Σιδηρόκ.)

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. γδυτός καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.-ούλης.

Γδυτός 1, ὁ ἰδ., ἐν ἐννοίᾳ οἴκτου.

γεβέντα ἡ, Σίφν. γεβέδα Ἀνδρ.

Ἐκ τοῦ ρ. γεβεντίζω ὑποχωρητικῶς.

Ἡ διαπομπευθεῖσα γυνή, ἡ πόρνη ἐνθ' ἄν.: Μωρὴ γεβέντα, ἔχεις μούρη καὶ μιλεῖς; Σίφν.

γεβεντίζω Εὐβ. (Βρύσ. Κύμ.) Ἡπ. Ἰκαρ. Ἰων. (Κάτω Παναγ. Κρήν.) Καππ. (Σινασσ.) Κίμωλ. Κυκλ. Κύπρ. Μῆλ. Παξ. Πελοπν. (Αἶγ. Καρδαμ. Κορινθ. Μεσσ. Τρίκλ.) Προπ. (Μαρμαρ.) Σκυρ. Χίος Ψαρ. — Κ.Χρηστομ., Κερέν. κούκλ., 46 — Λεξ. Βάιγ. Βεντ. Κορ., Ἀτ. 4, 78 Μπριγκ. Μ'Εγκυκλ. Πρω. Δημητρ. γεβενδίζω Πελοπν. (Βούρβουρ. Κυνουρ.) γεβενδίζ-ζω Κῶς Μεγίστ. Ρόδ. γεβεδίζω Ἀνδρ. Ζάκ. Κέρκ. (Λευκίμμ.) Κεφαλλ. Κρήτ. Λευκ. Μύκ. Πάρ. Πελοπν. (Λεῦκτρ.) γεβεν-δίζ-ζω Σύμ. γεβεντίζω Σίφν. γεβενδίνιζω Ἀστυπ. γεβεντίζω Νάξ. (Γαλανᾶδ.) Πάρ. ζεβεν-δίζω Νάξ. (Ἀνω Ποταμ.) κεβεντίζω Πελοπν. (Κορινθ.) γκιβεντίζου Θράκ. (Περίστασ.) — Λεξ. Πρω. Δημητρ. γεβεδίζω Πελοπν. (Γέρμ. Μάν.) γεβενδίζω Ἰων. (Βουρλ.) λεβεν-τίζω Ψαρ. λεβενδίζω Χίος λεβενδίζ-ζω Κῶς 'εβεδίζω Νάξ. (Ἀπύρανθ.) 'εβεδίζ-ζω Κάλυμν. γιβεντίζω Λεξ. Γερμ. Βάιγ. Κορ., ἐνθ' ἄν. Μπριγκ. γιβεδίζω Ἀνδρ. Θήρ. Κρήτ. γιβενδίζ-ζω Κάρπ. Κάσ. γιβιντίζου Ἡπ. (Ζαγόρ.) Θράκ. (Ἀδριανούπ. Περίστασ.) Κυδων. γιοβεδίζου Λευκ. γιουβεδίζου Θράκ. (Αἶν.) δγιβιδίζου Κυδων. κιβεντίζω Κύπρ. — Λεξ. Βάιγ. Κορ., ἐνθ' ἄν. κιβεδίζω Θήρ. τσιεν-τίζ-ζω Κάρπ. τσουβεδίζω Θήρ. (Οἶα) λιβεδίζω Κύθηρ. λιβιντίζου Θράκ. (Καλλίπ.) λιβιδίζου Ἰμβρ. γιβιντοῦ Λυκ. (Λιβύσσ.) giβedō Μακεδ. (Πάγγ. Λακκοβ.) λ'βιδῶ Ἰμβρ. Μέσ. γκιβιντίζουμι Μακεδ. (Χαλκιδ.)

Τὸ Βυζαντ. γεβεντίζω, παρ' ὃ καὶ γιβεντίζω καὶ κιβεντίζω, δι' ὃ ἰδ. Δουκ. ἐν λ. γυβεντίζω. Διὰ τὸν τύπ. δγιβιδίζου πβ. τὸ Βυζαντ. διεβεντίζω παρὰ Σαχλίκ., Ἀφήγησ. παράξεν. στ. 889 (ἐκδ. Σ.Παπαδημητρ., σ. 51) «ὄσον καὶ ἂν μὲ διεβέντισαν, πάλι πολιτικὴ 'μαι». Ὁ τύπ. κιβεντίζω ἐν Ἀσίᾳ. Κύπρ. (Κ.Σάθα, Μεσσ. Βιβλ. 6, 481) καὶ παρὰ Μαχαιρ. 1, 126 (ἐκδ. R. Dawkins)

«ἐγύρεψέν τους καὶ ἡῦρέν τους καὶ 'κιβέντισέν τους μὲ τὸ τρουμπέττιν καὶ ἔκοψεν πασανοῦ τὸ φτίν του τὸ δεξιόν». Πβ. καὶ τὸν τύπ. κεβεντίζω ἐν Ἀσίᾳ. Κύπρ. (Κ.Σάθα, Μεσσ. Βιβλ. 6, 91) «καὶ οὕτως νὰ τὸν κεβεντίσουν εἰς τὴν χώραν καὶ νὰ τὸν διώξουν ἔξω τῆς χώρας». Ἡ λ. πιθανῶς ἐκ τοῦ Τουρκ. *kevenmek*. Ἰδ. Miklosich, Die türk. Elemente in den südost-und osteurop. Sprachen XXV, 110 καὶ Σ.Παπαδημητρ. ἐν τῇ ἐκδ. Σαχλίκ., Ἀφήγησ. παράξεν., σ. 179-180. Περὶ τῆς προελεύσεως τῆς λ. ἐκ τοῦ Γαλλ. *gibet* (=τόπος καταδίκης, σταυρός, διότι οἱ καταδικαζόμενοι διαπομπεύονται, συνοδεύονται ἀπὸ πολλοὺς θεατὰς ἀπὸ τὴν φυλακὴν εἰς τὸν τόπον τῆς καταδίκης) ἰδ. Δουκ. Κορ., Ἀτ. 4, 78 G. Meyer, Neugr. Stud. 4, 23 M. Triantaph., Lehnwörter, 142, 87 R. Dawkins, Byzant. Neugr. Jahrb. 3 (1922), 143-144 Μ.Δένδ., Ἀθηνᾶ 36 (1924), 149. Διὰ τὴν ἐκ τοῦ Ἰταλ. *giubbetto* (=στήλη ἀγχόνης, σκόλοψ, ἀπαγχόνις) ἐτυμολογίαν ἰδ. Μ.Δένδ., ἐνθ' ἄν. Μ.Φιλήντ., Γλωσσογν. 3, 230-231. Περὶ τῆς λ. ἰδ. καὶ Σ.Παπαδημητρίου, ἐνθ' ἄν., σ. 177-179, Ν.Πολίτ., Λαογρ. 4 (1912-1913), 650-653, Παροιμ. 1, 557 Σ.Ξανθοῦδ., ἐν Ἐρωτοκρ., 526-527.

1) Διαλαλῶ, διακηρύττω Ἀστυπ. Ἰμβρ. Μακεδ. (Λακκοβ. Πάγγ.) : Γιά σουπᾶτι κι λ'βιδουῖν Ἰμβρ. Ἀμα τὰ μιλήσουν δὰ γαμβρολόγια, ὅστερι τὰ γεβενδίνιζου (γαμβρολόγια = ἀρραβῶνες) Ἀστυπ. Ἡ σημ. καὶ Βυζαντ. Ἰδ. Σαχλίκ., ἐνθ' ἄν., σ. 180 «ὥσπερ οἱ κήρυκες ἐγιβέντισαν τὰ περὶ Χριστοῦ καὶ Θεοῦ ἡμῶν». 2) Διαπομπεύω, διασύρω τὴν ὑπόληψίν τινος, δυσφημῶ τινα σύνθη. καὶ Τσακων. (Πραστ.) : Γεβέδ' - σεις τὸ σπλί' μας μὲ τὰ καμώματά σου Μύκ. Τὴν ἐγεβέντισαν πὼς ἔκανε παιδὶ μὲ δαῦτον καὶ τό 'ρριξε Πελοπν. (Βούρβουρ.) Μά 'ρτετε πολ-τὰ νωρίς, κ' οἱ γειτόνοι 'κόμα κάθουνται, τσαὶ θὰ γεβενδιστῶ πού 'μαι 'ς ἀνδρὸς πλάτες Ἀστυπ. Τί σου 'κανε καὶ τὸν κεβεντίζεις 'ς τὸν κόσμο; Πελοπν. (Κορινθ.) Ἐγεβέδ' σε τ'ν ξέ'ν' τὴ γ'ναῖκα κ' εἶν' ἀμαρτία Λευκ. Ἡθελε νὰ τότε γεβεδί'σ' καὶ δὲ δοῦ πέρασε αὐτόθ. Βάλε, ποὺ νὰ σὲ ἄλου 'ς τὸ γάαρο τσαὶ νὰ σὲ τσιεντίζ-ζου (ἀρὰ) Κάρπ. Θὰ πάη νὰ μᾶσε γεβεντίση Σίφν. Ἐὼ θὰ δὰ πῶ νὰ σὲ 'εβεδίσω Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Δὲ δρέπεσαι, 'εβεδισμένε, νὰ κάθεσαι νὰ λὲς τέθρια λόγια τῷ παιδιῷ; αὐτόθ. Μωρὴ 'εβεδισμένη, ποῦ ἦσου τέθρια ὦρα; αὐτόθ. Θὰ μοῦ τὸ πληρώσουν οἱ γεβεδισμένοι Ἀνδρ. Μὴ τῆς μιλᾷς τῆς γεβεδισμένης Ἡπ. Ἀνάθεμα τὴν ὦρα καὶ τὴ στιγμή ποὺ σὲ γεννόςπερνα, γεβεδισμένο σκορφαλιδάτσι Πάρ. || Ἀσμ. Ἀνωμερίτικος δουρβᾶς, γεβεδισμένο σόι, κριμα 'ς τὰ ρούχα ποὺ φορεῖ καὶ τὸ ψωμί ποὺ τρώει (ὑποτιμητικῶς περὶ τῶν κατοίκων τοῦ χωρίου Ἀνω Με-ρᾶ) Μύκ.

Βρὲ σύ, σκύλλε, βρὲ ἄνομε, βρὲ σύ, γεβεντισμένε, δὲν εἶχες κριση νὰ τὴν πᾶς, κριτὴ γιὰ νὰ τὴν κρίνης;

Ἰων. (Κάτω Παναγ. Κρήν.)

Μωρὴ στσύλλα, στσύλλ' ἄνομη, στσύλλα λεβενδισμένη, τὸ μαῦρομ-μας ἐγρώνισες τσ' ἐμὲ δὲν ἐγρωνίδεις; (στσύλλα = σκύλλα) Χίος

Ἀμ βῆς πὼς δὲσ-σ' ἐγκάλ-λιασα, μωρὴ γεβενδισμένη, σὰν δοῦ σαράφη τὰ φλουριά σ' ἔχ' ἀνακατωμένη

Μεγίστ.

Μαρή, ὁ-σύλ-λα, μαρ' ἄνομη, μαρὴ 'εβενδισμένη, ποὺ 'σεις τοὺς δώδεκ' ἀερφούς τσ' οἱ δώδεκ' ἀνδρειωμένοι Κάλυμν.

Μωρὴ στσύλλα, μωρ' ἄνομη, Ὁβριά γεβεντισμένη Σκυρ. Ἡ σημ. καὶ ἐν Ἐρωτοκρ. Α 658 (ἐκδ. Σ.Ξανθοῦδ.) «Δέκα 'μαστεν g' ἐκεῖνοι δυό, π' ἀνάθεμα τὴν ὦρα, |

